

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-06-20)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-06-20)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 289. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000079.pdf> (tilgået 02. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*C. Hostrup til V. Nicolaysen.
Kbhvn. 20. Juni 1853*

Tusind Tak for dine Breve, kjære Ven! Dit Brev til Neapel har jeg faaet, men desværre hverken Bøghs eller hans Søsters. Jeg skal dog imidlertid søge at faae fat paa dem gennem mine Korrespondenter i Italien. — Jeg kom da hertil over Hals og Hoved. I Begyndelsen af Mai gik jeg med Dampskibet fra Neapel til Genua, tog saa derfra til Majland, over Comosøen og Splügen gennem Schweiz til Bodensøen og saa gennem Bajern, Sachsen, Preussen, Mecklenburg og Østersøen til Kjøbenhavn, hvor jeg, trods flere Dages Ophold i Genua og Majland, ankom præcis 14 Dage efter min Afrejse fra Neapel. Jeg sidder nu hjemme og fordøjer og er glad over min Rejse og glad over, at den er endt. Rygtet om min Norgesrejse er ugrundet; i Sommer maa jeg hvile. Det vil heller ikke være godt for Maven at tage Neapel og Bergen i een Mundfuld. I vil vide, hvordan jeg har det. Ja vidste jeg det blot selv. Jeg har aldrig fundet Foraaret herhjemme og Bøgeskoven s. 290og Luften og Stranden smukkere end i Aar. Min Rejse er bleven en Drøm, der staaer temmelig bleg ved Siden af al den Herlighed, der omgiver mig. Om jeg skal have noget egentlig Udbytte af den, maa Vorherre vide; men jeg er dog tilbøjelig til at troe det, og haaber, at de blege Minder skal faae Liv og Farve igjen. Meest af mit Hjerte har jeg efterladt i Rom, uden Hensyn til Signorina Alberini (til min Fødselsdag fik jeg en italiensk Sonet fra hende — lavet i et skjønt Sprog af Zinck og Voltelen); og jeg kan nok tænke mig Øjeblikke, hvor jeg vil drømme mig tilbage i dette fri Kunstnerliv, blandt disse letsindige og dog elskværdige Mennesker i denne storartede og alvorlige Verdensstad. Alvorlig er Rom baade i sin Natur og sine Minder, og naar man derfor kommer derfra til Neapels Støj og yppige Natur, saa har man Indtrykket af, at man fra noget Højere pludselig er kastet ind i Verdenstummelen; og hvor dejlig Middelhavet og Vegetationen og Bjergene og Øerne end vare dernede, saa føler jeg dog, at jeg nu er færdig med dette urolige Rejseliv. Til Paris har jeg ikke haft Spor af Lyst til at komme, og at rejse dertil fra Italien er da ogsaa reent Barbari. Alpernes Herlighed kunde jeg endnu tage imod, men Tydskland var mig — med Undtagelse af Nürnberg — som en flov Hverdagshistorie, og jeg gad først see mig om, da jeg igjen kom paa vort nordlige Hav, og alle de tydske Landrotter sad og brækkede sig omkring

s. 291mig. — Jeg havde den Morskab at være ukjendelig, da jeg kom hjem. Et vældigt Skjæg over det halve Ansigt og lavpullet romersk Kunstnerhat havde forandret mig saa meget, at flere af mine nærmeste Venner ikke kjendte mig, før jeg talte til dem. Nu har jeg derimod faaet mit Hverdags-ansigt igjen og gaaer ligesaa grimt klædt som indre Mennesker, for i de Punkter maa man vel rette sig efter Verden for at have Lov til at staae

i Opposition til den, hvad det Væsentlige angaaer.

Med Hensyn til det politiske Liv herhjemme er der skeet store og ikke glædelige Forandringer, mens jeg var borte; hos Mange har jeg fundet Begejstringen slappet og Stemningen nedtrykt; men hos den yngre Slægt er der fuldt op af Mod og Enighed, saa jeg haaber endnu, at vor Frihed vil overstaae Børnesygdømmene, hvor haardt den end synes angreben. Naar det, som det ved et stærkt Udbrud maa skee, kommer til almindelig Bevidsthed, at det er udanske Folk, som staae ved Roret, saa vil deres Parti i et Øjeblik krybe til nogle holsteenske Adelsmænd; for Patrioter er vi alle.

Hauchs er rejst til Tyrol i Fredags den 17de Juni. Mathilde og Elisabeth ere tilligemed Adam blevne alene tilbage, men nu skal formodentlig vor Omgang med dem afbrydes; det er vel ikke passende, at de unge Piger under Forældrenes Fraværelse faaer Besøg af os farlige Mandfolk — Peter Koch, Adolf Knudsen og jeg. Det er noget dumt Sludder, og man fristes til at gjøre Oprør s. 292imod denne skabagtige Verden. Var man endda saadan en bedaarende Størrelse som Peter Koch, men en gammel adstadig Fyr som jeg, det er dog virkelig altfor latterligt, — og det vilde vist heller ikke en Hund gjøe af. Nu, man faaer see, hvad man kan snyde sig til, og saa slider man vel Tiden saa længe. Men hjælp lidt dertil med dine Breve, og lev saa vel, og hils alle brave Nordmænd.

Din
C. Hostrup.